శ్రీ కల్యాణీయం

– సింగీతం లక్ష్మీ కల్యాణి

విశేషమైన ఖ్యాతి గడించిన సినీదర్శకుడి భార్య ఐనప్పటికీ ,

సాధారణ గృహిణిగా ఎదుగుతూ

కుటుంబాన్ని అందంగా తీర్చిదిద్దుకున్న ఓ మహిళ స్ఫూర్తిదాయకమైన ఆత్మకథ..!!

(గత సంచిక తరువాయి)

మామగారు రోజూ సాయంత్రం పార్కుకి వెళ్ళేవారు. ఒకరోజు సాయంత్రం చీకటి పడుతుండగా కూడా ఇంటికి రాలేదు. మా సుధ బాల్కనీలో నుంచి "తాతా ఇంటికి రా. చీకటి పడుతూంది. కింద పడిపోతావ్" అంటూ పిలిచింది. ఆయన వచ్చేసారు. తరువాత రెండు మూడు రోజులకి ఆయన పార్కునుంచి వస్తుంటే ఒక ఆవు ఎదురై ఆయన్ను తోసేసిందట, కింద పడ్డారు. ఇంటి బాల్కనీలో నుంచి చూస్తున్న మా సుధ తాత కిందపడ్డారని కేకలు వేసేసరికి అందరం పార్కుకి పరిగెత్తాము. ఆయన కుడి చెయ్యిని ఎడం చేత్తో పట్టుకొని నొప్పి పుడుతోంది అన్నారు. నేను వెంటనే దగ్గరలో డాక్టరు విలాసిని రెడ్డి అనే ఫ్యామిలీ డాక్టరు వుంటే ఆటోలో పిల్చుకు వెళ్ళాను. ఏం చేయాలో నాకు తోచలేదు. నాకు తెలిసింది అది ఒక్కటే. మా వారు, పూర్ణ ఊళ్ళోలేరు. కన్నడ రాజ్‌కుమార్ గారి షూటింగ్ నిమిత్తం బెంగుళూరులో వున్నారు. డాక్టరు దగ్గరకి పిలుచుకెళ్ళి ఆవిడతో చెప్పాలంటే నాకు భయం, ఏడుపు రెండు వచ్చాయి. ఏడుస్తూ ఆవిడకి చెపితే ఆవిడ ఆయన జబ్బ మీద చేయి వేసి చూచి "ఇది ఫ్రాక్చర్ అయి వుండవచ్చు. నేను చేసేది ఏమీలేదు. ఈయనని రాయపేట హాస్పటల్‌కి పిల్చుకెళ్ళండి" అంది. ఆ హాస్పిటల్ ఎక్కడుందో తెలీదు. ఏం చేస్తాను? ఆయన్ని ఇంటికి పిల్చుకుని వచ్చేసాను. ఈ హడావుడంతా నాల్గవ బ్లాక్‌లో వుంటున్న పి. ఏకాంబరేశ్వర రావుగారనే ప్రొడ్యూసర్ 'ఏమయింది?' అని మా యింటికి వచ్చి అడిగారు.

మా వారు ఊళ్ళో లేరని ఆయనకి తెలుసు. తన సహాయం ఏమైనా కావాలా అని అడిగారు. జరిగినదంతా చెప్పాను.

"నేను వస్తాను పదమ్మా" అని ఒక టాక్సీ తీసుకువచ్చారు. నేనూ, ఆయన మామగారిని రాయపేట హాస్పటల్‌కి పిల్చుకెళ్ళాము. అక్కడ డాక్టర్ చూసి ఫ్రాక్చర్ కాదని, ఒక చిన్న క్రాక్ అయిందని భయపడవలసినది ఏమీలేదని, చేతికి బ్యాండేజి కట్టి పంపారు. దేవుడిలా వచ్చి ఆదుకున్న ఆ ఏకాంబరేశ్వరరావుగారికి కృతజ్ఞతలు చెప్పాను.

భోజనం మా రమ స్పూనుతో ఆయనకి పెడితే అది తీసుకుని ఎడమ చేత్తో తిన్నారు. మేమందరం ఎలాగో భోజనం చేసాం. మా పిల్లలు ఇద్దరూ పడుకున్నారు. కానీ నాకు, రమకు నిద్ర రాలేదు. మేము ఆసుపత్రి నుంచి 11.30 గంటలకు వచ్చాం. రాత్రి 10.00గంటలకు షూటింగు ముగించుకుని వచ్చి వుంటారని వచ్చిన తరువాత మావారికి జరిగినదంతా ఫోను చేసి చెప్పాను. అయినా, మా వారు ఏ వూరికి వెళ్ళినా రెండు రోజులకు ఒకసారి మేమైనా చేసేవాళ్ళం. ఆయన అయినా చేసేవారు. అప్పట్లో సెల్‌ఫోన్లు లేవు కనుక హోటల్ నుంచే చేసేవారు. ఇక మామగారు రాత్రంతా పక్కమీద పడుకోకుండా కుర్చీలోనే అలాగే కూర్చుని వున్నారు. కానీ విపరీతమైన

భయం వేసింది. అప్పటికే ఆయన వయస్సు 80 ఏళ్ళు. చేయి చూస్తే అలాగైంది. ఏదో తెలియని భయం. ఇంట్లోని లైట్లంతా రాత్రి తెల్లవార్లు ఆపకుండా అలాగే వుంచాము. నాకూ, రమకి కూడా పడుకోవాలనిపించలేదు. ఆయన్ని చూస్తూ ఆయనకి ఎదురుగుండా అలాగే కూర్చున్నాము.

తెల్లవారిన తరువాత ఎవరి పనుల్లో వాళ్ళు వెళ్ళిపోయాము. అందరి కాఫీలు అయిపోయాయి. ఏకాంబరేశ్వరరావుగారు వచ్చి "తాతగారు ఎలా వున్నారమ్మా?" అంటే "రాత్రంతా ఆయన నిద్రపోలేదండీ" అన్నాను. "డైరెక్టరుగారికి ఫోను చేసి చెప్పారామ్మా?" అంటూ మామగారి బెడ్‌రూములోకి వెళ్ళిచూస్తే ఏకాంబరేశ్వర రావుగారికి ఆశ్చర్యం వేసింది. మామగారు ఎడమ చేత్తో గడ్డం గీసుకుంటున్నారు. ఏకాంబరేశ్వర రావుగారు ఆయనకుండే బాధలో ఇప్పుడు గడ్డం గీసుకోకపోతేనేం అంటూ నవ్వుకుంటూ వెళ్ళిపోయారు. ఆ ఏకాంబరేశ్వర రావుగారే ముందు ముందు మా వారి డైరెక్షన్‌లో 'గమ్మత్తు గూఢచారులు', 'శ్రావణబంతు' సినిమాలు నిర్మించారు.

నాలుగైదురోజుల తరువాత మా వాళ్ళు బెంగుళూరు నుంచి షూటింగ్ ముగించుకుని వచ్చారు. నా ఫోన్ల వలన వాళ్ళకి తెలిసిన విషయం కనుక ఇప్పుడు కొత్తగా తెలుసుకోవలసినది ఏమీలేదు. మళ్ళీ వారానికి వెళ్ళాలి బెంగుళూరుకి. మా మామగారు కొడుకుతో "ఒరేయ్ శీనూ! ఈసారి నీతో కళ్యాణిని కూడా పిల్చుకెళ్ళరా, కొన్నాళ్ళు రిలీఫ్ కావాలి. ఈ మధ్య తను చాలా నలిగిపోయింది" అన్నారు. మావారితో నేను కూడా ప్రయాణము కట్టానని వేరే చెప్పాలా.

మా వారు డైరెక్టరు అయిన తర్వాత కొన్ని నిర్వహించవలసిన బాధ్యతలు వుంటాయి కదా. లాయరంటే, ఆడిటర్ అంటే, ఇన్‌కం టాక్స్ ఈ వ్యవహారాలన్నీ వుంటాయి కదా. ఇవన్నీ ఆయన అన్నగారు కొడుకు పూర్ణ వీరి అసోసియేట్‌గా పనిచేయడమే కాక ఇలాంటి సొంత విషయాలు కూడా చూసుకుంటున్నాడు. మా బావగారు వున్నన్నాళ్ళూ ఈయన, మావారు రామలక్ష్మణుల్లాగా ఒకరికొకరు చేదోడువాదోడుగా వుండేవారు.

ఇక పూర్ణ భార్య రమ అంటారా! పేరుకి మా బావగారి కోడలు అయినా కూడా పెళ్ళైనప్పటి నుంచీ మాతోనే వుండడం వల్ల మా పిల్లలిద్దరికీ చేరువై, మా పెద్దవాళ్ళనిద్దరిని కనుక్కుంటూ అప్పుడప్పుడు అనారోగ్యంతో బాధపడుతున్న నన్ను కనుక్కుంటూ, ఆసుపత్రిలో చేరి కొన్నాళ్ళు వున్నప్పుడు సహృదయంతో సేవలు చేస్తూ, అప్పటికీ ఇప్పటికీ అలాగే వుంది మా రమ. వంటవాళ్ళు కొంతకాలం వుంటూ, కొంతకాలం మానేస్తూ వుండేవాళ్ళుకదా అని పై పనికి దూరపు చుట్టాన్ని ఒకామెను పెట్టుకున్నాను. ఆమె కంటిన్యూస్‌గా 25 సంవత్సరాలు పనిచేసింది. 8,000 రూపాయలు సహాయం చేసి ఆమె కూతురు పెళ్ళి చేయించాము. పెళ్ళి కూతురిని చేసి వాళ్ళ బంధువులను పిలవడానికి కళ్యాణ మండపానికి డబ్బు ఇచ్చే స్థోమత లేకపోతే నా యిల్లే ఆశ్రయమిచ్చాను. మా పూర్ణ క్యాటరింగ్‌కి ఖర్చు పెట్టాడు. వంట వాళ్ళు రాకపోయినా, నిల్చిపోయినా కూడా రమే స్వయంగా వంట చేస్తూ, నాకు ఆర్థోపెటిక్ ప్రాబ్లం అని నా చేత బరువు పనులు చేయించకుండా మొత్తం వంటిల్లు తానే స్వయంగా చూసుకుంటోంది. రమ మాపిల్లలకే కాక నా మనవడు, మనవరాలుకి కూడా చేరువైంది. వాళ్ళకు ఏమైనా కావలిస్తే 'అమ్మమ్మా' అని నా దగ్గరకి రారు. 'రమత్తా' అని తన దగ్గరికే వెళ్తారు.

వాళ్ళ నాన్నగారు వెంకోజీరావుగారి వారసులనిపించుకుంది. మా నాన్నగారు ఆఖరి కాలములో నా దగ్గరే వుండేవారు. మా రమ ఆయనకి కూడా పూట పూట టిఫిను, కాఫీ భోజనం పెడుతూ ఆయన్ని తాతగారు అని కనుక్కుంటూ వుంటే "చూడు, ఏ రక్త సంబంధము లేని రమ చేత కూడా చేయించుకుంటున్నాను, తనకు ఏమి పట్టింది నాకు కూడా చేయడానికి?" అని బాధపడుతూ రమని మెచ్చుకునేవారు.

నాకేగాక మా చెల్లెళ్ళకు కూడా మా రమ అంటే మంచి ఆప్యాయత. బంధువులు సరే. నా స్నేహితురాలైన అంబుజ మామి పిల్లలు జయశ్రీ జయంతి కూడా రమతో ఆప్యాయంగా మాట్లాడతారు. రమ పెళ్ళై వచ్చిన తరువాత మా అమ్మా వాళ్ళ ఊరికి కానీ,

మా వారితో షూటింగులకు కూడా వెళ్ళడానికి అవకాశాలు చాలా వచ్చాయి. చాలామంది మా స్వంత కోడలని అనుకుంటారు. మా నాన్నగారిలాగే నాకు కూడా స్వతంత్ర భావాలు ఎక్కువ. ఇంకొకరి చేత చేయించుకోవడం ఇష్టపడను. అటువంటప్పుడు నా మనసు కనిపెట్టి చేసేది. ఓహో! మా అత్త నన్నేమీ అడగరు కదా అని వాలంటీర్‌గా చేసేది. వాళ్ళమ్మాయి అంజనా జ్యోతి అందరం అంజు అంటాము. అంజూ పెళ్ళికూడా నేను, మా వారు దగ్గరుండి జరిపించడం తానెంతో సంతోషించింది. మా ఇద్దరికి కూడా వాళ్ళ పిల్లలు అంటే ఎనలేని వాత్సల్యం. మా ఇంట్లోనే మా కళ్ళముందరే పుట్టిపెరిగారు కదా. అందులో మా సుధ పుట్టిన తరువాత మా రమ కూతురు, కొడుకు అంజు, అనంతే కదా చంటి పిల్లలు. అంజూ మూడేళ్ళప్పుడు మా పెద్దమ్మాయి శకుంతల పెళ్ళయి 1990లో, 1991లో నా మనవరాలు స్నేహ పుట్టింది. ఆ తర్వాత మా సుధకి 1995లో పెళ్ళయి 1997లో సుధ కొడుకు మా మనవడు అభినవ్ పుట్టాడు. నాకు మగపిల్లలు లేరు, దౌహిత్రుడు కలిగాడు.

నేనప్పుడప్పుడు హైదరాబాదుకు వెళ్తుండేదాన్ని కదా. ఒకసారి వెళ్ళి పదిరోజులుండి వద్దామని ట్రైన్ బుక్ చేసుకుని వెళ్ళాను. నే వెళ్ళిన మర్నాడే మా అమ్మ వాళ్ళకి మైల వచ్చింది మా నాన్నగారి పినతల్లిపోయింది. నేను వెళ్ళాను కదా అని మా రఖుమ వచ్చింది. నా దురదృష్టం ఆ పదిరోజులూ మా అక్క చెల్లెళ్ళమే వంట పని చేయవలసి వచ్చింది. "మీ యింట్లో నీకు పనేలేదు. ఇక్కడికి వచ్చి కష్టపడ్తున్నావా" అని మా అమ్మ చాలా బాధ పడేది. ఇంకొకసారి పిల్లల్ని దసరాల్లో పిలుచుకునిరా అని అంటే అలాగేనని దసరా పండగకి వెళ్ళాను. మర్నాడే నేను, మా అమ్మ కలిసి దసరా కొలువు పెట్టాము. రెండు రోజుల తర్వాత అందర్నీ పేరంటానికి పిలుద్దామని అంది మా అమ్మ. తన మనవరాళ్ళు వచ్చారు కదా అని సంతోషం మా అమ్మకి. ఇంతలో 'ప్రతిబింబాలు' షూటింగ్ కోసం మా వారు హోటల్ రూంలో దిగారు. ఆ రాత్రి మావారు, మా అమ్మ ఇంటికి వచ్చి మా మామగారికి జ్వరంగా వుందని, రమ ఒక్కర్తే వుందని నన్ను వెంటనే మదరాసుకి వెళ్ళమని ఒత్తిడి చేశారు. నాకా వచ్చిన మర్నాడే ప్రయాణం కట్టడం చాలా బాధవేసింది. మా అమ్మ వచ్చి నన్ను సమాధానపరిచింది. "చూడమ్మా! అది కూడా కావలసిందే కదా, మీవారు కూడా మెడ్రాసులో లేరు. నువ్వెళ్ళి మీ మామగారిని చూసుకోవద్దా. మళ్ళీ రా ఏం?" అంది.

మావారన్నారు "రేపు ప్రొద్దున్న ఫ్లైటుకి బుక్ చేశాను. కంపెనీ కావలిస్తే అత్తిలి లక్ష్మీ, యింకా కొంతమంది మద్రాసుకు వెళ్ళే ఆర్టిస్టులు వున్నారు. ఇపుడు నాతో రూంకి వచ్చేయ్" ఎందుకో నేను అయిష్టంగా వెళ్ళాను. హోటల్‌లో రాత్రి భోజనం సరిగా చేయలేదు. "నీకు ఇష్టమున్నా, లేకపోయినా నువ్వు వెళ్ళి తీరాలిసిందే. నువ్వు వెళ్ళకపోతే ఇక్కడ నేను షూటింగ్ ఎలా కాన్సంట్రేట్ చేస్తాను" అన్నారు. పడుకుని రాత్రంతా ఏడుస్తూనే వున్నాను. ఎప్పుడూ ఆయన అంత ఖచ్చితంగా మాట్లాడరు. అమ్మతో ఒక్కరోజే గడిపాను. ఎందుకో చాలా దుఃఖం వేసింది. సరే వచ్చేసాను మద్రాసుకు. దసరా, దీపావళికి ఎన్నాళ్ళో తేడా వుండదు కదా, దీపావళి అయిన నెలలోపుగానే మా అమ్మ చనిపోయింది. మళ్ళీ వెళ్ళి చూడాలన్నా మా అమ్మ ఇంక లేదుగా. ప్రాణంతో చూస్తాన్న మా అమ్మని శవాన్ని చూడవలసి వచ్చింది. అందుకేనేమో క్రితం నెల హైదరాబాదులోనే నేను అలా ఫీల్ అయ్యాను. ఏదో తెలియని సందేశం బాధగా మారి నన్ను దుఃఖింప చేసింది అనుకున్నాను.

రాజ్‌కుమార్‌గారి సినిమాలలో"ఎరడు నక్షత్రగళు", "ప్రిన్స్ అండ్ ది పాపర్" కథ ఆధారంగా తీసిన చిత్రం. ఆయన మూడో కొడుకు పదిసంవత్సరాల అబ్బాయితో తీసిన సినిమా. అతనే పునీత్ రాజ్‌కుమార్ ఇప్పటి కన్నడ టాప్ హీరో. సాధారణంగా రిలీజ్‌కు ముందు స్నేహితులను పిల్చి ప్రివ్యూ చూపిస్తూ వుంటాము. మరుసటి రోజున ప్రివ్యూ అన్నమాట. ముందురోజున గూడూరు నుంచి మా బావగారు, తోటికోడలు సేతమ్మక్క సినిమా చూడటానికి వచ్చారు ఊళ్ళో బంధువులను, స్నేహితులను ఆహ్వానించాము. రాత్రి మా అందరి భోజనాలు అయ్యాయి. మా పూర్ణ మాత్రం నిర్మాత ఏకాంబరేశ్వర రావుగారితో "శ్రావణ బంతు" అనే సినిమా రాజ్‌కుమార్ గారు హీరోగా నటించే సినిమాకి హీరోయిన్ కోసరమని ఊర్వశిని బుక్ చేయడానికి వెళ్ళాడు. రాత్రి 9.30గంటలకు హైదరాబాదునుంచి

ఫోన్ వచ్చింది. మా అమ్మకి ఒంట్లో బాగాలేదని, కొంచెం సీరియస్‌గా వుందని, ఆ వేళ ప్రొద్దున మా పిన్నిగారబ్బాయి డా.శశికుమార్ సహకారంతో సికింద్రాబాద్ గాంధీ హాస్పటల్‌లో చేర్పించామని, మమ్మల్ని వెంటనే బయలుదేరి రమ్మని శశికుమార్ తండ్రి, మా బాబాయి హనుమంతరావుగారు ఫోన్ చేసారు. మావారు వెంటనే పూర్ణకి ఫోన్ చేసి ఇంటికి రమ్మన్నారు. ఎందుకైనా మంచిదని మా పిల్లలిద్దరికి కూడా టిక్కెట్లు బుక్ చేశాము. మర్నాడు పొద్దునే 6గంటలకు ఫ్లైట్ ఎక్కి బయలుదేరాము. ముందు రోజు రాత్రే మా పూర్ణకి మరునాడు సినిమా షోకి కావలసిన ఏర్పాట్లు, అందరిని రిసీవ్ చేసుకునే విషయాలు చెప్పారు.

మేము తొమ్మిదిగంటలకల్లా తిన్నగా సికిందరాబాద్ గాంధీ హాస్పిటల్‌కి వెళ్ళాం. మా అమ్మ ఆ రాత్రి (నిన్నరాత్రి) పన్నెండు గంటలకు చనిపోయిందని కండీషన్ చాలా బ్యాడ్‌గా వుండిందని, శవాన్ని ఇంటికి తీసుకుపోయారని ఒక నర్సు చెప్పింది. వెంటనే ఇంటికి వెళ్ళాం. అక్కడ మాకు తెలిసిన విషయము ఆదివారం (నిన్న) బాత్రూంకి వెళ్ళిన మనిషి ఎంతకీ రాకపోవడం చూసి మా నాన్నగారు, బాలాజి వెళ్ళి చూస్తే స్పృహ తప్పి పడివుందట. మా అత్తకూడా అక్కడ వుండడం వలన ముగ్గురూ ఎలాగో మోసుకొచ్చి బరువు వలన మంచంలో పడుకోబెట్ట లేక కిందనే పడుకోబెట్టారట. ఇవన్నీ జరిగేసరికి రాత్రి పన్నెండు గంటలు అయిందట మా నాన్నగారు దగ్గరున్న ఆస్పత్రికి వెళితే "నేను క్లినిక్ మూసేసి ఇంటికెళ్తున్నాను. రావడానికి కుదరద"న్నారట. ఏం చేస్తారు? వేరొక డాక్టరు వద్దకు వెళితే "నేను ఇంటికి రావడం కుదరదు పేషెంటుని పిలుచుకు వస్తే చూస్తాను" అన్నాడుట. సైకిల్ రిక్షాకానీ, ఆటో కోసరం కానీ చూస్తే ఎవ్వరూ దొరకలేదట. చేసేది ఏం లేక ఇంటికి వచ్చారుట. పోనీ మా అమ్మ చెల్లెలు కొడుకు శశికుమార్ డాక్టరు అతన్ని మేమంతా శేషు అని పిలుస్తాము. వాళ్ళిల్లు చిక్కడపల్లిలో వుంది, మా నాన్నగారిల్లు మెహదీపట్నం దగ్గర మాసాబ్ ట్యాంకులో వుంది. అప్పుడు వాడింకా చిన్నవాడే, పెళ్ళికూడా కాలేదు. ఇంత అర్ధరాత్రి వాడ్ని రమ్మనడం సమంజసం కాదని మా నాన్నగారు వాళ్ళు రాత్రి తెల్లవార్లు నిద్రలేకుండా, తెల్లవారు ఝూమున 5.30 ఆరవతూండగా డా.శేషుకి ఫోన్ చేస్తే వాడు వెంటనే వచ్చి సికింద్రాబాదు హాస్పటల్ వాడు పని చేసే ఆస్పత్రి అది, అక్కడికి తీసుకెళ్ళాడు.

మర్నాడు సోమవారమైంది. డ్రిప్స్ ఎక్కించారట, ఆక్సిజన్ పెట్టారట. స్కూలుకి వెళ్ళిన మా సుశీలని రప్పించారట. డాక్టర్లు మా నాన్నగారితో రేపు మాములు మనిషి అవుతుందని, మాట్లాడుతుందని, గాబరా పడవద్దని అన్నారుట. సరేకదా, నయమై ఇంటికి పిల్చుకెళ్తాము కదా? అనవసరంగా మద్రాసుకి ఫోన్ చేసి కల్యాణిని కష్టపెట్టడం ఎందుకని మా నాన్నగారు నాకు తెలపలేదట. మా వారికి మాత్రం చాలా కోపం వచ్చింది. ఏది ఏమైనా ఒక్కమాట ఫోన్ చేసి చెప్పివుండవచ్చు కదా అని. సుశీల చెప్పిన ప్రకారం మా అమ్మ కళ్ళు తెరిచి కాసేపు చూచిందట. ఆ వైర్లు అవన్నీ తీసిందట, మా సుశీల రెండు చేతులతో మా అమ్మని ఒత్తిపట్టుకుని వుందట. మా నాన్నగారు డబ్బు తీసుకురావడానికి అని ఇంటికి వెళ్ళి కాస్త ఆలస్యంగా ఆసుపత్రికి వెళ్ళారట. కాసేపటికి ప్రాణం విడిచిందట. కానీ మా నాన్నగారు ఆ అయోమయంలో భార్య చనిపోయిన విషయం ఆయన బుర్రకు ఎక్కలేదట. ఆయనకి అనిపించిందట ఆ రాత్రికే ఆసుపత్రికి పిల్చుకెళ్ళి వైద్యం ఇప్పించి వుంటే బ్రతికి వుండదేమోనని. కింద పడ్డం వల్ల తల నరాలు దెబ్బ తిని మెదడు హెమరేజ్ వల్ల పోయిందని డాక్టర్లు చెప్పారట.

మద్రాసులో మా అమ్మ సడన్‌గా పోయిన షాకు వలన మా మామగారికి సడన్‌గా జబ్బు చేసి విజయా హాస్పిటల్‌లో చేర్పించవలసి వచ్చింది. ఆ సమయంలో మా రమ, పూర్ణ తమ్ముడు నర్సింగరావు మదరాసులో వున్నాడు. పూర్ణ షూటింగ్‌కని ముందరే ఒక ట్రూప్‌తో వెళ్ళిపోయాడు. అమ్మ పోయిన తరువాత చూసుకుని మా వారు, పిల్లలు మదరాసుకు వచ్చిన వెంటనే మా వారు ఫ్లైట్లో బెంగుళూరుకు వెళ్ళిపోయారు. అక్కడ్నుంచి షూటింగ్ జరిగే ధర్మస్థల అనే వూరికి వెళ్ళాలన్నమాట. మళ్ళీ ఇంతలో మా మామగారి జబ్బు విషయం ఫోన్ సమాచారం విని తిరుగు ఫ్లైట్‌లోనే మదరాసుకి రావాల్సి వచ్చింది మా వారికి. విజయా ఆసుపత్రిలో వున్న వాళ్ళ

నాన్నగారిని ఒకసారి చూచి, డాక్టరుతో మాట్లాడి ఆయన ఫరవాలేదు, షుగర్ కొంచెం లో అయిందని భయపడదగినది ఏమీ లేదంటే మళ్ళీ కర్ణాటక వెళ్ళిపోయారు మావారు. ఈ గందరగోళం అంతా పదిరోజులలో జరిగింది.

మా అమ్మ పోయినపుడు మా సుశీల పెద్దకొడుకు రాజా. ఆ వేళ వాడికి గేట్ ఎగ్జామినేషన్ వుండింది. వాడికి ఫోన్ చేద్దామని మా సుశీల భర్త అంటే మా నాన్నగారు ఒప్పుకోలేదు. "ఈ ఎగ్జామ్ పాస్ అయితే వాడు మద్రాసులో ఐ.ఐ.టి చెయ్యాలి. పోయిన మనిషి ఎటూ పోయింది. వాడు వచ్చి చేసేది ఏమిలేదు" అని అడ్డుకున్నారు. ఆ ఎగ్జామ్ ముగించుకుని దిన వారాలకు వచ్చి లబోదిబోమన్నాడట. వాడు ఐ.ఐ.టి అయి క్రమేపి ఉద్యోగంలో ప్రమోషన్స్ వస్తూ మంచి హోదాలో వుంటూ బెంగుళూరులో స్థిరనివాసం ఏర్పరచుకున్నాడు. యు.యస్.ఏకి ఆఫరు వస్తే వెళ్ళనన్నాడు. ఏదైనా టెంపరరీగా పనొస్తే అమెరికా, లండన్ వెళ్ళి వస్తుంటాడు. పెళ్ళై భార్య, ఇద్దరు పిల్లలు. అమ్మాయి, అబ్బాయి. వాడికెందుకో ఇండియాలోనే వుండాలని ఇష్టం.

నాకు ఒకసారి 45 యేళ్ళ తరవాత అందరాడవాళ్ళలా యూట్రస్ ప్రోబ్లమ్ వస్తే ఆపరేషన్ చెయ్యవలసి వచ్చింది. విజయా హాస్పటల్‌లో డా.సత్యభామా రెడ్డిగారు చేసారు. అందువలన పదిపదిహేను రోజులు ఆసుపత్రిలో వుండాలంటే గూడూరు నుంచి మా సేతమ్మక్క వచ్చి కొన్నాళ్ళు వుండి వెళ్ళారు. దాని తరువాత ఒక సంవత్సరానికి హెర్నియా ఆపరేషన్ జరిగింది. మావారే నాతో వుంటూ వచ్చారు. నేను ఎప్పుడున్నా ఏ.సి రూము వలన పడుకోడానికి దానికి ఇబ్బంది లేక ఆయనే వుంటూ వచ్చేవారు. షూటింగ్ వల్ల ఆయన ఊర్లో లేకపోతేనే ఎవరి సహాయం అయినా కావాలి. ఇంటి దగ్గర మా రమ వుంది కదా. మా యింట్లోనే కాపురం వుంటున్న సుబ్బయ్య అనే అతను ఆసుపత్రికి, ఇంటికి తిరిగేవాడు. అసలు నేను ఎప్పుడు ఆసుపత్రిలో ఎడ్మిటైనా తప్పని సరిగా మా వారే పగలు, రాత్రి నన్ను కనిపెట్టుకుని అక్కడే పడుకుంటారు.

అలా వుండగా మా వారు ఖాళీ గ్రౌండ్సు కోసరం గాలిస్తున్న సమయంలో వడపళని కుమరన్ కాలనీలో ఒకటిన్నర గ్రౌండ్ స్థలం దొరికింది. అది విజయా హాస్పటల్ వెనుక వీధిలో వుంది. ఇక మా సుధ, "అమ్మా నువ్వు విజయా హాస్పటల్‌కి కష్టపడి ఎంతో దూరం వెళ్ళక్కర్లేదు" అంది. అప్పటికే మేము విజయా హాస్పటల్‌కి ఆస్థాన విద్వాంసులం. బస్సు టర్మినస్‌కి దగ్గర. వడపళని సుబ్రమణ్యం స్వామికి దగ్గర, బజారుకి దగ్గర, అన్నీ అనుకూలాలు వున్నాయి. అందువలన ఆ స్థలాన్ని కొనాలని నిర్ణయించుకున్నాము. డైరెక్టర్స్ కాలనీ ఇల్లు మేము కొనుక్కుని వెళ్ళిన కొత్తల్లో విశాలంగా కనిపించేది. ఫర్నీచర్ ఒక్కొక్కటి కొనుక్కోవడం, మా పూర్ణ, రమలు అక్కడే వుండడం, మా పిల్లలు పెరిగి పెద్దవాళ్ళవుతుండడం, మా మామగారు కూడా వుంటుండం ఇన్ని కారణాల వలన కూడా మాకు ఇల్లు సరిపోవడం లేదు. ఇదిలా వుండగా మా అమ్మ పోయిన తరువాత మా నాన్నగారిని ఒకసారి రప్పించుకున్నాం. ఆయన వచ్చి కొన్నాళ్ళు వుండి హైదరాబాదుకు వెళ్ళిపోయారు. కానీ మా మామగారు "విఠల్‌రావుగారూ, కల్యాణి మీ పెద్దమ్మాయి అయినందువలన, తరువాత మీ మూడో అల్లుడు యల్.ఐ.సి వలన బదిలీలు వుంటాయి కనుక మీరు ఇక్కడ వుండడమే శ్రేయస్కరం" అని మా నాన్నగారితో చెప్పారు. నాకు ఎంతైనా సంతోషాన్ని ఇచ్చింది.

ఇదిలా వుండగా ఉషాకిరణ్ మూవీస్ రామోజీరావుగారి దగ్గర్నుంచి పిలుపు వచ్చింది. ఆయనొక యదార్ధ గాథ పత్రికలో చదివిన ఆ ప్రింటెడ్ స్టోరి మా వారికి పంపి ఆ కథ సుధా అనే అమ్మాయి గురించి అని ఆ సినిమా సింగీతం గారే తియ్యాలని కబురు పంపారు. మా వారు ఒకసారి హైదరాబాదుకు వెళ్ళి రామోజీ రావుగారితో మాట్లాడారు. అది సుధాచంద్రన్ అనే అమ్మాయి నిజ జీవితంలో జరిగిన కథ. కారు ప్రమాదంలో కాళ్ళు పోగొట్టుకుని జయపూర్ కాలు పెట్టించుకుని మళ్ళీ చాలా నాట్య ప్రదర్శనలు ఇచ్చిన అమ్మాయి యదార్ధగాథ. వేరే అమ్మాయి కాక ఆ అమ్మాయి చేస్తేనే హీరోయిన్ పాత్ర రాణిస్తుందని మావారు చెపితే రామోజీరావు గారు ఆ అమ్మాయిని పిలిపించి అంతా మాట్లాడి నిర్ధారణ చేసుకుని నిర్మాణంలో దిగారు. ఆ సినిమాయే "మయూరి"

ఇక మావారు హైదరాబాదు నుంచి వచ్చినప్పటి నుంచి అద్దె ఇల్లు వేట ఎక్కువైంది. కానీ మాకు స్వంత ఇల్లు వదిలి అద్దె ఇంటికి వెళ్ళడం చాలా బాధ వేసింది. ఏం చెయ్యం? ఇల్లు చాలా ఇరుకు అయిపోయింది. అక్కడ వున్నన్నాళ్ళు అందరం హ్యాపీగా వున్నాం. కాలనీ వాళ్ళందరూ కలిసి సినిమా ప్రివ్యూలకు వెళ్తూండడం, సాయంత్రంపూట కింద ఫ్లాట్ వాళ్ళ ఇళ్ళ ముందు కుర్చీలు వేసుకుని కబుర్లు చెప్పుకోవడం, ఎదురుగా వున్న పార్కులో పిల్లలందరూ ఆడుకోవడం, రోజూ పక్కనే వున్న గుడికి వెళ్ళి వస్తూ పండగలకి, పబ్బాలకి అభిషేకాలు, పూజలు జరిపించడం, రోజూ ప్రొద్దున్నే గుడికి వెళ్ళి దర్శనం చేసి వస్తే కాని టిఫిన్లు తినేవాళ్ళం కాదు. కొన్ని సంవత్సరాలు క్రితం బర్కిట్ రోడ్లో వున్నప్పుడు మా యింటి దగ్గరే వున్న టి.టి.డికి నేనూ, అంబుజమామి పొద్దున్న వెంకటేశ్వరస్వామి దర్శనం చేసుకుని వస్తే గానీ టిఫెన్లు తినేవాళ్ళం కాదు. ఆ అలవాటు ఇప్పుడు కూడా చేసుకున్నాను. ఇవన్నీ వదులుకుని వెళ్ళాలంటే కష్టంగా వుండదా మరి. పైగా స్వంత ఇంట్లో ఇన్నాళ్ళు వుండి అద్దె ఇంటికి వెళ్ళడమన్న దురదృష్టం వేరేది లేదు.

(కొనసాగింపు వచ్చేనెలలో)

Post your comments